

357

Suom last. kirj. 2.

Kaks lapsukaista korvessa.

Kuvallinen runokirja pikkusille.
Värssyt kääntämällä väännellyt

TYKO HAGMAN.

Clouberg ja kumpp. Wiipurissa.

KAKS LAPSUKAISTA KORVESSA.

Kun kerran eksyin korpehen
Ja astuin alla päin,
Niin raksahutti rastainen
Ja lauloi mulle näin:

Kuules, kun nyt kertoilen
Ja raksuttelen: raks!
Kun kerran muinoin maalimass'
Oil pienokaista kaks.

Oil heiltä hyvät vanhemmat
Juur menneet manalaan.
Ja kahden kesken pienoiset
Nyt jäivät maalimaan.

Mutt' isä kallis kuollessaan
Soi aarre-lippahan
Näill' armahille lapsilleen
Ja äiti suudelman.

Tata tietä ensiksi nyt metsään mennään vain.

Ja lausuit vielä vanhemmat :
"Ain' olkaa hyvät vaan,
Niin kerran täältä kaukana
Me toiste tavataan."

No, tuli isää ikävä
Ja äitiänsäkin.
Siis läksit heitä etsimään
He kaukaa jostakin.

Ja lippaan mukaans' otit he,
Tuon isän antaman.
Ja tiellä metsän reunassa
Sai rosvo vastahan.

Hän lausui : "Tänne laukkuuni
Nyt pannaan lipas tuo,
Niin kyllä teidät talutan
Mä vanhempainne luo.

Ja rosvo leikkas leipiään ja näytti miettivän.

Ja tosin sinne pitkä tie
On luokse vanhempain.
Mutt' tätä tietä ensiksi.
Nyt metsään mennään vain.”

No, siis he kolmen kulkemaan.
Ja kauvan kuljitkin
He, kunnes saloon synkimpään
Jo viimein tultihin.

Siell' istuit kannon päälle myös
He sitten syömähän.
Ja rosvo leikkas leipiään
Ja näytti miettivän.

Hän lausui: “Lapset, varmaankin,
Kun kauvan kierrelleet
Nyt oomme täällä korvessa,
Niin oomme eksyneet.

No, jääkää tähän lepäämään
Ja vartomahan vain,
Niin minä etsin oikotien
Nyt luokse vanhempain.”

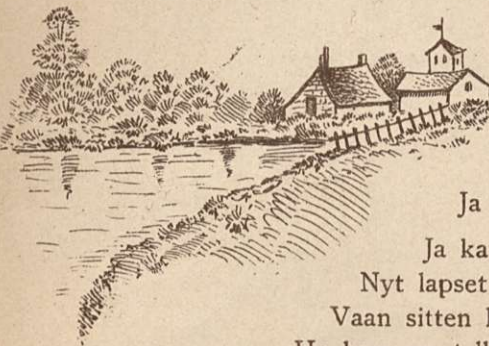
Ja aarre-lipas laukussaan,
Kuin oma ollut ois,

Jo rosvo karkas kannoltaan
Ja läksi pettäin pois.

Ja kauan häntä takaisin
Nyt lapset oottelit.

Vaan sitten kahden kesken taas
He korpeen tallustit.

Ja poika puhkes itkemään,
Kun kauvan kulkeneet
He oil. Ja tyttö lohdutti
Ja kuivas kyynleet.

Ja sitten siihen rastainen sai heille laulamaan.

Ja sitten siihen rastainen
Sai heille laulamaan.
Ja lapset siitä riemastuit
Ja lausuit iloissaan :

“Oi, raikas laulu-rastainen,
Sä meidät viet kenties
Luo vanhempaimme paremmin
Kuin kumma mieron mies.”

Ja laulaessa lintusten
He laskit nukkumaan,
Kun sinne kutsui koivikos-
Ta rastas poikiaan.

Nää pehmoisia lehtiä
Nyt puista taittavat
Ja laston päälle peitettä
Näin laulain laittavat.

E. J. M.

He lasten päälle peitettä näin laulain laittavat.

Oil lasten peite pehmainen
Ja uinu armahin.
Siin' uinuss' sitten tapasit
He isän, äidinkin.

Niin neuvoi rastas mistä käy
Luo isän, äidin tie.
Ei heitä enään konsanaan
Tään maailman rosvot vie.

— Sen paikan, minne nukkuivat,
Mä omin silmin näin.
Siin' oil vain lehtivuode nyt.
Mä pääsin kotiin päin.

